



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 210/09-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. K., R., zastúpenej advokátom JUDr. J. D., P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 67/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. K. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júna 2009 doručená sťažnosť Ľ. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 67/2005.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je dedičkou po svojom manželovi (zomrel 9. marca 2009), ktorý podal ešte v roku 1996 návrh na vykonanie

exekúcie proti povinnému na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Levice sp. zn 13 Cb 408/93 z 29. januára 1996.

Okresný súd vyhovel žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na začatie exekučného konania, proti ktorému povinný podal námietky.

Dňa 10. decembra 1997 súdny exekútor vydal exekučný príkaz sp. zn. EX 83/96 na vykonanie exekúcie zrážkami zo mzdy povinného.

Súdny exekútor však po vymožení čiastkovej peňažnej sumy od povinného v sume 76 110 Sk zomrel v roku 2002.

Po prevzatí agendy nový súdny exekútor vydal 5. októbra 2005 upovedomenie o začatí exekúcie napriek tomu, že medzičasom povinný skončil podnikanie.

Sťažovateľka ďalej uviedla: „... keďže súdny exekútor nebol ochotný reagovať na naše urgency ani na urgency nášho právneho zástupcu, tak sme sa obrátili so sťažnosťou na súdneho exekútora na Ministerstvo spravodlivosti ale ani tam sme neuspeli...

Dňa 17. 3. 2009 podal náš právny zástupca na nečinnosť súdneho exekútora JUDr. E. V. sťažnosť na Slovenskú komoru exekútorov ale ani tam neuspel...

Môj právny zástupca listom zo dňa 3. 4. 2009 oznámil súdnemu exekútorovi, že môj manžel dňa 9. 3. 2009 a oznámil mu, že žiadam, aby pokračoval vo vymožení zostatku preddavku proti povinnému podľa pôvodného návrhu, ale exekútor naďalej nič nerobí...

Za daného skutkového a právneho stavu nemám iné východisko, len sa domáhať svojho práva u Vášho súdu pre nečinnosť exekútora...

Z pripojených dokladov nesporne vyplýva, že súdny exekútor po dlhé roky nebol ochotný vymôcť na povinnom preddavok podľa §-u 191 Ex. poriadku na odstránenie väd našej pekárne ku ktorému odstráneniu bol zaviazaný povinný vykonateľným rozsudkom súdu...

.... Uplatnenie majetkovej újmy: Nečinnosťou súdneho exekútora som sa dostala do situácie, že som L. B. vyplatila za dodávku technológie do našej pekárne 260.000,- Sk a

teraz nemám ani pekáreň ani peniaze. Preto sa pravom domáham, aby Ústavný súd SR za túto nečinnosť zaviazal mi nahradiť vzniklú škodu vo výške 203 760,- Sk čo je rozdiel medzi 260 000,- Sk a 56 240,- Sk, ktoré mi exekútor vymohol. Prepočítane na EURO je to 6763,59 EUR.

Súčasne uplatňujem, aby porušovateľ bol zviazaný na uhradenie trov právneho zastúpenia za vypracovanie tejto sťažnosti vo výške 115,90 € k rukám JUDr. J. D...“.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom súdneho exekútora.

Vychádzajúc z obsahu podania sťažovateľky z 18. júna 2009 označeného ako „Sťažnosť“ ústavný súd konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že je sťažovateľka zastúpená právnym zástupcom, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd konštatuje, že i keď z návrhu na začatie konania čiastočne vyplýva, akej veci sa týka, kto ho podáva a proti komu smeruje, sťažovateľkino podanie neobsahuje však najmä jasný a zrozumiteľný návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci.

Návrh na rozhodnutie nie je ani vykonateľný (neobsahuje spisovú značku namietaného konania) a okrem toho, že sťažovateľka neuviedla v petite, akých konkrétnych opatrení smerujúcich k náprave porušenia ústavnosti v súlade s čl. 127 ústavy a § 56 zákona o ústavnom súde sa od ústavného súdu domáha (m. m. III. ÚS 282/04), žiada od ústavného súdu, aby napr. „*zaviazal mi nahradiť vzniklú škodu vo výške 263 760,- Sk...*“.

Rovnako zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala prostredníctvom svojho právneho zástupcu sťažnosť ústavnému súdu, pričom za porušovateľa základného práva označila súdneho exekútora, ale v sťažnosti neuviedla, na základe akých skutočností tak postupovala, a to s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy (nevyužila možnosť ochrany základných práv na všeobecných súdoch).

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľky, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05).

Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky advokátom konštatuje, že sťažnosť také nedostatky náležitostí predpísaných ústavou a zákonom o ústavnom súde vykazuje, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2009